

Tóth Eszter:

# A Szeretett Város (XIV. kerület.)

## A Ligethez

Regényes Liget, drága sétatér!  
Belőled mint piros rakéta kél  
ifjú szívünk a kopár égre fel  
s az elmúlt idő lassan énekel

csukott szájjal. Tudjuk mi dallamát,  
ha nem dalolna, úgy is hallanánk.  
Itt volt a Vásár, gömbölyű zsvaj,  
portéka-nézés, meleg, ősi zaj —

s itt voltak a híres, öreg padok,  
melyek felé szerelem andalog,  
s a léggömbárus és a perces,  
s a nagymama, kinek kék szeme les

a kötés mögül buksi unokát:  
nem fut-e a veszélyes úton át?  
S itt voltak mind a fűvek és a fák,  
akik látták gyermeknek Marikát,

ki tanítványom lett, legkedvesebb,  
s eltűnt az ország határa megett...  
Ha visszajön, majd meggyógyulsz, Liget,  
arcodra lebben újra szép színed,

s habár fáid tűzben lobogtak el,  
s a csaták nyoma rajtad — újra kell  
frissülnöd és valami mély jelet  
felmutatnod, hogy vártad s szereted.

## Állatkert

Akkor, mikor a mesterszavakat  
még úgy tudtam, mint Kipling Mauglija,  
(ki erdőn alszik s párduccal szalad),  
testvérkém volt a farkas kisfia.

És főbarátom volt a nagy Sziám,  
ormányával gyakran kezeltem én,  
s komám volt az illetlen pávián,  
s úgy hívtam a tevét: „az én tevé”.

Mert mind enyémeek voltak s én övék.  
Hangos jóka és színes madarak,  
óriás kígyó, s a sziklás, sötét  
barlangban lakó oroszlán, a vad.

Jártam közöttük és búrmogyorót  
kínáltam mindnek s ketrecükön át  
bedugtam mancsom — minek az a dról? —  
és kérdeztem tőlük ezer csudát.

A gólyától, hogy mikor hoz ücsit?  
Mackó úrtól, hogy hol van Zebulon?  
A jegesmedve izzad-e kicsit?  
S a zsiráf nyaka hány kiló vajjon?

Már nem tudom a mesterszavakat,  
s a nagyvilág is elfeledte rég.  
És Európa ronggyá szétszakadt  
s ázott ólokban tengődik a nép.

Az Állatkertnek büszke joglyai,  
nemes barátaim, az állatok,  
elhullottak s nem illő mondani,  
hogy strok értük, holott áll a sok

emberi sirhani. Nem is szólok én  
az állatokról többet. Am fejem  
meghajtom, hogyha elmegyek a vén  
Állatkernél, mint halottas helyen.

## Vurstli

Törpék, bohócok, bábszínházi bábok,  
a komédia újból titek.  
El is hagyom ma délután a várost  
és boldogan hozzátok sietek.

Barlangvasút, vigyél el messze engem,  
túl a kiáradt Óperencián,  
gyermekkoromhoz, mely apám kezében  
kéklik sötéten, mint egy encián.

Málnaszörp-ízű verkliszóval forgass  
a körhintán, fehér hattyúfogat!  
Igérd a forgó, fényes szédülésben:  
a herceg visszajön s meglátogat.

Görbe tükör! Mutasd a kerek nullát,  
vagy ferde kijtül, lássam: ez vagyok,  
s ahogy senkin és semmin sem lehetne,  
úgy nevessek magamon jó nagyot.

Törpés, bohócos, bábszínházis vurstli,  
a komédia újból a tied.  
Háború volt. Most kenyeret a népnek,  
és cirkuszt! Cirkuszt!... Rajta hát,  
Liget!

## A MŰJÉG

A jégpályán de sok minden lehetsz!  
„Oz” országa e síkos fénylemez.  
„Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok!”  
S lám, gyorsabban repülsz, mint a dalok.

Lehetsz tündér, kit pörget pille tánc,  
míg hangszórókból olvatag románc  
dala ömlik, hűgő szerelmi szó,  
s ezüstszálon lebeg a lassú hó.

Én csak a hídon állok s nézem ezt!  
és szívem körül forrón szétereszt  
egy édességet ez a művilág:  
mű-Hunyad, műjég es mű-ispiláng.

Oly kedves ez a porcukori giccs,  
s alján tele van igaz széppel is,  
alján az igaz tündérség igéz  
és végül a felszínig földéz

csilingelőn és hóban libegőn,  
varázslattal keringőn s tipegőn  
egy csodát. Mert a csoda: változás,  
csoda: ha az ember egyszerre más,

tündér és lepke, sikló tünemény,  
fények között maga is lenge fény.  
És ez van itt, magas Hunyad alatt,  
mely csak utáztat. Ám a giccsfalak

igazzá válnak tündérszóra itt,  
s tán Hunyadi maga is széttekint  
s elmosolyodik széles-kereken  
sok csetlő-botló, vidám gyereken.

(Szávay Edit rajza)

